

[Lindinger.]

høj grad at værdsætte, at man fra regeringens side gør alt for at bringe flest muligt i arbejde under en eller anden form, for vi skal jo gøre alt i dette interregnum, indtil vi kan nå at gøre det, der er det egentlige. Vor nylige devaluering på 3 pct, har ikke gjort det meget bedre, idet vores importudgifter nu vil stige, og så får man lidt mindre i lønningsposen, men vores eksport vil det gavne på lidt længere sigt.

CD håber, at regeringen på en tilfredsstillende måde vil lade os konstatere, om vi kan have tillid til, at regeringen bestandig hen ad vejen tager de fornødne initiativer. Det vil være gavnligt ikke alene for os, men også for de andre forligsparter, og det kan måske så overflødigsgøre flere og mere specifikke forespørgsler.

Auken (S):

Meget lidt tyder på, at den alvorlige beskæftigelsessituation vil blive mærkbart forbedret i år eller i de kommende 2-3 år, medmindre der gribes ind, og jeg behøver vel ikke at sige, at det ikke bare er her i landet, der skal gribes ind og gøres en indsats, men også i andre lande.

Jeg tror ikke, der er uenighed om dette synspunkt mellem forespørgerne og socialdemokratiet, og vi glæder os, også ud fra det indlæg som hr. Lindinger er kommet med i dag, til en mere fornuftig og grundig forhandling i forbindelse med den fremlægning af regeringens mere langsigtede beskæftigelsesplan, som statsministeren bebudede i sit svar på forespørgslen, og som jo vil blive formet ud fra de principper og synspunkter, der er indeholdt i den mere langsigtede del af arbejderbevægelsens beskæftigelsesplan.

Jeg sagde som det første, at udsigterne for de kommende år ikke er lyse. Man kan vel endda sige det så stærkt, at der helt op til 1980 eller længere vil være ca. 100.000 eller flere ledige selv under meget optimistiske økonomiske forudsætninger, og meget tyder på, at det kan være vanskeligt, næsten uanset hvilken økonomisk politik der føres, på grund af de internationale konjunkturer at fastholde disse forudsætninger.

Det, der er farligt i dette perspektiv, er jo selvfølgelig, at arbejdsløsheden fra at være et alvorligt samfundsproblem for de mennesker, der rammes af den, og et samfundsøkonomisk

tab i en kortere periode kan udvikle sig til at blive et langtidsfænomen. Vi ved, begrundet i de erfaringer, vi har haft i mellemkrigstiden og andre tidligere krisesituationer, hvor alvorlige skadevirkninger det vil få, hvis arbejdsløsheden bliver et langtidsfænomen. Vi ved, at der består en fare for, at vores arbejdsmarked i stedet for at være et marked, hvor alle grupper havde mulighed for at gøre sig gældende, kan blive opdelt i en gruppe af stærke lønmodtagere, lønmodtagere med ressourcer, uddannelse, der har beskæftigelse, og et svagere hold på arbejdsmarkedet, som ingen muligheder har for at komme i arbejde eller i hvert fald har meget vanskeligt ved at blive beskæftiget.

Det er indlysende, at set ud fra socialdemokratiets og jeg tror de fleste andre partiers synsvinkel vil en sådan opdeling i et A-hold og et B-hold på arbejdsmarkedet være meget negativ, navnlig når vi ved, at en række af de grupper, som vil være på B-holdet i arbejdsmarkedet, vil være de i forvejen vanskeligt stillede grupper. Det vil være de unge, det vil være de ældre på arbejdsmarkedet, det vil være dem uden uddannelsesmæssige forudsætninger, det vil i meget høj grad i vort nuværende arbejdsmarked være kvinderne, og det vil være de handicappede, både de fysisk og de psykisk handicappede, som vi kan frygte vil blive skubbet ud. Hele det perspektiv, der eksempelvis ligger i vores socialpolitik, ville dermed blive vanskeliggjort for ikke at sige umuliggjort.

Derfor er det nødvendigt med en samlet beskæftigelsesstrategi både her i landet og på internationalt plan, der ikke vælger en patentløsning af den ene eller den anden slags, men som angriber problemerne over en meget bred front.

Jeg sagde til indledning, at det internationale arbejde er meget vigtigt. Jeg skal kun i den forbindelse understrege det, som også statsministeren sagde om værdien af, at de stærke lande, der har forudsætninger for at sætte et økonomisk opsving i gang, påtager sig den dertil knyttede forpligtelse til at gå i forvejen med hensyn til at sikre et stabilt økonomisk opsving. Det er jo ikke overraskende, at vi i den forbindelse tænker på De Forenede Stater, på Japan, på Den tyske Forbundsrepublik og andre lande i en tilsvarende økonomisk situation og udpeger dem, som man siger lidt mere jargonagtigt som lokomotiver for det opsving, der skal ske.